

கார்மேகக் கோனார்

ஐங்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

தலைமைஉரை

கழக வெளியீடு: எ அ ௬

ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

[பேராசிரியர் அறுவர் சொற்பொழிவுகள்]

மதுரைத் திருவள்ளூர் கழகத்தில்
ஐங்குறுநூறு மாநாட்டில்
21-8-1955-ல் நிகழ்த்தப்பெற்றவை

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை - 1

பேராசிரியர்,
ஆ. கார்மேகக் கோகுர் அவர்கள்

நகலை உரை

[பேராசிரியர், சேஞ்சொற்புலவர்,
ஆ. காசுமேகக்கோரை அவர்கள்]

தோற்றுவாய்

தீருதெலியேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், நம் தண்டமிழ் மொழிக்கண்ணுள்ள பண்டைப் பனுவல் பலவற்றுள் சங்கத் தொகை நூல்களான நற்றிணை முதலிய நூல்களின் துண்பொருள்களை, கற்றுவல்ல புலவர்களே யன்றி மற்றுமுள்ளோரும் எளிதின் அறிந்து இன்புற வேண்டுமென்ற உயரிய நோக்குடன், தொகை நூல்களின் மாநாடுகள் பல கூட்டித் தொன்னூலாய்ச்சித் திறன் வாய்ந்த புலவர் பெருமக்களைக் கொண்டு சொற்பொழிவு செய்வித்தத் தமிழ்த்தாய்க்கோர் நற்றொண்டாற்றி வருகின்றது. இம் முறையில் இவ்வைங்குறு நூற்று மாநாட்டுடன் தொகைநூல் மாநாடு ஒன்று குறைய எட்டு நடைபெற்றுவிட்டன. இக் கழகத்தின் இவ் வரும் பெரும் செயல், தமிழ்மக்கள் அனைவராலும் நன்கு போற்றிப் பாராட்டற் பாலது.

நம் தமிழ்நாட்டில் இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் திகழ்ந்திருந்த புலவர் பெருமக்கள் இயற்றிய செய்யுட்கள், பல்லாயிரக் கணக்காகப் பல்கியிருந்தும் பிறநூலானில் மூவேந்தர் ஆட்சி நீங்கியபின் வேற்றரசர் ஆட்சியில் அவை ஒவ்வொன்றாக நாட்டிற் பயிற்சி குன்றி ஏட்டில் கிடந்து, இதலும் பூச்சியும் தின்று, மறைந்தொழிந்தவை போக இன்று எஞ்சியிருப்பவையும் ஆயிரக் கணக்காக உள்ளன. இப் பாட்டுக்களுள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியவை களுட்கு, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய

ஐயக்குறு தூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

பயக்களும், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களும், இப்பொழுது அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்துள்ளன. இதன் பயனாய்ச் சில ஆண்டுகளாக நம் நாட்டில், தமிழ்ப்பற்று மிகுந்த அவற்றைக் கற்றுப் புலமை நலவேண்டும் என்ற வேட்கையுடையவர்களாய் விளங்குபவர்கள். தமிழ்நாட்டு இளைஞர்களும் தமிழருடைய சாபாட்டினரும் அவர்களின் வாழ்க்கைமுறைகளையும் அறற்குக் கருவியான நூல்கள், சங்க நூல்களே எனவும், மலையே தமிழரது தனிப்பெருஞ் செல்வமெனவும், அறிஞர்களாய் அந்நூற்பயிற்சி பெறுவதில் முனைந்துள்ளனர். வேட்கையின் பயனாய்த் தமிழ்நாட்டு இளைஞர்களும் இயலாளர்களும் அறிஞர்களும் எழுதும் தனித்தமிழ்க் கருவிகளை ஏந்தி, நாளிதழ்களும் வாரஇதழ்களும் மீட்டிங் இதழ்களும் நாளுக்குநாள் பல்கி வெளிவருகின்றன. இவ்வாறு சங்கங்களும் ஊர்கடோறும் நகரங்களோடும் இயலாளர்களும் நிறுவப்பெற்று அவை முத்தமிழ் கருவிகளும் புரிவின்றன. தமிழ்இசை இயக்கம் வலுத்து வளர்ப்பவர்கள் அளித்து வருகின்றன.

நம் நாடு, தன்னுரிமை பெற்ற பின்னர் ஆங்கிலப் பேரரசினால் தமியர்களும் இப்போது தாய்மொழி கருவிகளில் சிறப்பான மனவெழுச்சியும் விழிப்பும் பெறும், ஆங்கில அரசியல் காலத்தில், தாங்கள் தமிழ் கருவிகளாகியும் தமிழ்மொழியில் பேசுவதும் எழுதுவதும் இழிவானவை எனக் கருதித் தாய்மொழிப் பற்றற்று அந்தந்தற்கு வருந்திக் கழிவிக்கக் கொண்டு அதற்குக் கருவியாகத் தமிழ்நூல்களைப் பயில்வதிலும் மேடை யில் தமிழ்மொழியில் பேசுவதிலும் பெருவிருப்பம் கொண்டவர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். ஆகவே, நம் நாடு தன்னுரிமை பெற்ற ஒரு புரட்சியில் நம் தமிழ்மொழி இப்போது ஒரு மறுமலர்ச்சியுற்று விளங்குகின்றதென்று நம் மிகவும் ஏக்கமுத்தம் கொள்ளலாம். இவ்வாறு வளர்ப்பவர்கள் புத்தணர்ச்சியிலும் இன்னும் ஒரு சிலர் கருவிகளைத் தொண்டுகளின் நன்னயம் உணராத, பிற்காலக்

காப்பியங்களின் விருத்த ஓசையிலும் கற்பனாலங்கார வகுணையிலும் கட்டுண்டு பண்டைத் தமிழ்ப்பாட்டுக் களே தமிழர் தனிமாண்பினை நனி புலப்படுத்தும் உரைகல் என்பதனைச் சிறிதும் ஓராது, தொகைநூல்களைப் படைநூல்களைப்போற் கருதி, “இந்நூல்களைக் கற்பதாற் போர்த பயன் யாது? கரும்பு போன்ற காப்பியக் கவிதைகளை விரும்பாது இரும்பு போன்ற இப்பழம் பாட்டுக் களை விரும்புவது எற்றிற்கு? கடல் வாய்மடுத்து எஞ்சிய இப் பாட்டுக்களையும் கடலவாய்ப்படுத்தலே நம் கடன்” என மொழிந்து வருகின்றனர். இவர்கள் இதனோடு அமையாது கன்னித்தமிழ் வளர்ப்போம் என்று, மாநாடு கூட்டி அம்மேடைகளில் எழுத்தறிவில்லாத மாந்தர் பேசும் இழிமொழிகளையும் வேண்டா வடமொழிகளையும் இடைமடுத்தப் பேசுத் தமிழ்மொழியின் மாண்பினையும் மரபினையும் சிதைத்து வருகின்றனர். மேலும் இவர்கள் பண்டிதர் நடை, பண்டிதர் பேச்சு என்று தமிழாசிரியர்களை வேறு பிரித்துத் தாங்கள் பெற்றிருக்கும் தமிழறிவும் அவர்கள் தரப்பெற்றதே என்பதனை அறவே மறந்தவர்களாய், அவர்களை ஏச்சுகளால் இயல்கெடப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். தாங்கள் கியக்கும் பிற்காலக் காப்பியக் கவிஞர் பாக்களுக்கெல்லாம் கருவாக இருப்பதும் தமிழ்ப் பழம் பாட்டுக்களே என்பதனையும், அப்பாட்டுக்களின் இயற்கை நலங்களிந்தொழுகும் இனிமையினையும், பொருளாழத்தினையும், மொழிவளத்தினையும், இவர்கள் நன்கு அறியாதவராவர். இம்பர் நாடெல்லாம் பம்பு புகழ்படைத்த கம்பாடரும் தமிழ்மொழியில் பல்லாற்றானும் சிறந்த பாட்டுக்கள் எனப்படுவன சங்க காலத்து நல்லிசைப் புலவர்கள் ஊர்த்த செந்தமிழ்ப் பாக்களே என்னும் தமது சிறந்த கருத்தினைத் தம் காப்பியத்துள் கோதாவிரியாற்றினைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தில், சிலேடை முகத்தால்,

‘புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றுகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்தினை நெறிய னாவிச்
புவிமுத தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமும் தழுவிச் சான்றோர்
வியெணக் கிடந்த கோதா விரியினை வீரர் கண்டார்.’”

ஐங்குறு நூற்றாண்டுச் சொற்பொழிவுகள்

முன்னும் செய்புளில் நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளார். முல்லை மூதலிய அகணாந்திணைகளையும் அவற்றிற்குரிய அகத்திறைகளையும் தாங்கிய செய்யுட்களையே கம்பர் சான்றோர் மலி எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அன்பின் ஐந்திணை நெறியும் அதற்குரிய அகத்துறைகளும் தாங்கிய பாட்டுக்கள் தமிழ் மொழியில் சங்கப்பாட்டுக்களே யன்றி வேறு பாட்டுக்கள் இராவி? சான்றோர் என்னும் பெயருக்கு இலக்கானவர் எனும் சங்கப் புலவர்களே என்பது அறிஞர்கள் பலரும் நன்கு அறிந்ததே. ஒன்பான் சுவையும் தன்பால் ஒருங்கே அமைந்த தாம் பாடிய இராமாவதாரப் பெருங்காப்பியத்துள் கவிச்சக்கரவர்த்தியாம் கம்பரே இங்ஙனம் போற்றிப் புகழ்ந்தன ரென்றால், இப்பாட்டுக்களின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்த வேறு கூறவும் வேண்டுமோ! தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பியல்பான அகப்பொருட்டுறைகள் அமைந்த இப்பாட்டுக்களின் சுவையைத் தமிழ்மக்கள் யாவரும் துகர்ந்து இன்புற்றுப் பயன்பெறற்கு இத்தகைய மாநாடுகள் இன்றி யமையாதனவாகும்.

இவற்று முன்னர் இக்கழகச் சார்பில் நடந்த மாநாடுகளெல்லாம் தக்க தலைவர்களைக் கொண்டும் மிக்க புலமை யானரைச் சொற்பொழிவாளராகக் கொண்டும் செவ்விதின் நடைபெற்றுள்ளன. இப்பொழுது நடைபெறும் இம் மாநாடும் சீரிய புலமையாளரான ஐவரைக் கொண்டு நடைபெறுகின்றது. ஒல்காப் புலமைத தொல்காப்பியராத் திருமுடிவாவதுக்குப் பேரிலக்கியமாகத் திகழும் இவ்வைங்குறு நூறு பற்றிய மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதியும் புலமையும் எனக்கில்லை என்பதனை நான் நன்குணர்வேன். எனினும் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், மதுரைத் திருவள்ளூர் கழகம் ஆகிய இரு தமிழ்ச் சபைகளின் விருப்பினைத் தகைய இயலாது ஒருவாறு இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன். இப்பிழையைப் புலவர்களுடாம் பொறுத்தருள்க.

தலைமை உரை

ஐங்குறு நூறு

ஐங்குறு நூறு என்பது இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் இம் மதுரைமாநகரில் நிலவியிருந்த கடைச்சங்கத்தில் தமிழாராய்ச்சியெய்து விளங்கிய நளவீசைப் புலவர் பல்லோரால் அவ்வப்போது பாடிய பாடல்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து அப் புலவர்களாலேயே தொகுத்த நூல்கள் எட்டனுள் ஒன்றாகும்.

இவ் வெட்டுத் தொகை நூல்களை,

‘நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறு நூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலியோ டகம்புறமென்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.’

என்னும் பழைய பாட்டொன்றால் அறியலாம். இவ்வெட்டு நூல்களுள்ளும் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு என்னும் இரண்டு நூல்களுமே புறப்பொருளைப் பற்றியனவாகும். பரிபாடல்-கடவுள் வாழ்த்தொடு காமங்கண்ணி வந்தமை யால் அகமெனவும் அறமும் வீடுபேறும் கூறுதலால் புறமெனவும் படும். ஏனையவெல்லாம் அகப்பொருள் நூல்களாம்.

அகப்பொருளாவது தலைவன் கலைவிகளது அன்பின் அடியாகப் பிறந்த இன்பக் காதல்வாழ்க்கையைப்பற்றி விரித்துக் கூறுவதாம் தலைவன் கலைவிகளது அகத்தில் நிகழ்வதாய் அகமே உணர்ந்து நுகருந் தன்மைத்தாய் வெளிப்படையாக இன்னபடித்தென இயம்ப இயலாத தாய் இருக்கின்றமையின் இஃது அகப்பொருளெனப்பட்டது.

புறப்பொருளாவது மக்கள் அடையவேண்டிய அறம் பொருள் என்பன பற்றிப் புறத்தே நிகழும் போர்ச் செயல், பொருளீட்டும் புயற்சி முதலிய செயல்களாம். மக்கள் வாழ்க்கையில் புறத்தே பிறர்க்குப் புலப்பட நிகழ்வதாகலின், இது இப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. வீடுபேறும் அதற்குரிய சோற்றலும் இதனுள் அடங்கும்.

ஐங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

வட நூலார் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென வகுத்த
கூறும் உறுதிப்பொருள்கள் நான்கினையும் தமிழ்
நூலார் அகம் புறமென இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுவது
உரபு. மக்களது வாழ்க்கையின் இயல்பறிந்து அகவாழ்க்கை,
புற வாழ்க்கை என, அதனைப் பண்டையோர் இரண்டாகப்
பகுத்தது எத்துணை அறிவுறுண்மை வாய்ந்ததாக உள்ளது!

இவ் ஐங்குறுநூற்றிலிருந்து பல பாட்டுக்கள்,
தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாலும் பிற அகப்பொருள்
புலக்கண உரையாசிரியர்களாலும் பல நுண்ணிய அகப்
பொருள் இலக்கண விதிகட்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக
ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இதனால்
இக் நூலின் பெருமை நன்கு புலப்படும்.

✓ இந் நூல், அன்பின் ஐந்திணையாகிய முல்லை, குறிஞ்சி,
மருதம், வெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணையையும் தனித்
தனி உணர்த்துவதாய்த் திணை யொன்றுக்கு நூறு நூறு
பாடிய அடிகளையுடைய பாட்டுக்களைக் கொண்டு விளங்கு
புறமையின், ஐங்குறுநூறு எனப் பெயர்பெறுவதா
கும். இந் நூற்பாக்கள், மூன்றடிச் சிற்றெல்லையும் ஆறடிப்
புறெல்லையும் உடைய ஆசிரியப்பாக்களாகும். தொல்
காப்பியர் கவி, பரிபாடல் என்னும் இருவகைப் பாக்களுமே
அகப்பொருளுந் குரியன வென்று விதிப்பாரேனும்* இவ்
நூள்முறை பிற்காலத்துப் பிறழ்ந்து, ஆசிரியம், வெண்பா
முதலிய பாக்களாலும் பாடுதல் என்பது பெரு வழக்கா
கிட்டுவது. இதனைத் தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கு
நூல்களிலும் கண்டுணரலாம்.

✓ இந் நூலிலுள்ள ஐந்திணைகளையும் பாடிய புலவர்களை
நாம்போகியார், அம்முலவர், கபிலர், ஒதலாந்தையார்
பியலார் என்போர். இதனை,

*“காடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கவியே பரிபாட் டாயிரு மருக்கினும்
உரிய தாரு மென்மனார் புலவர்.”

(தொல். அகம். 104)

தலைமை உரை

“மருதமேலூர் ரம்போகி நெய்தலம் மழவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கயிலன்—கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமூல்லை பேயனே
நாலையோதைவகுறு நூறு.”

என்னும் பழைய பாட்டினால் உணரலாம்.

இந்நூலை ஐந்து பகுதியாகப் பிரித்துப் பகுதி ஒன்றுக்குப் பத்துப் பாடல்களாகிய பத்துப் பத்தினை உட்பிரிவாக அமைத்து, ஒவ்வொரு கலைப்பிற்கும் கருப்பொருள் முதலியவற்றின் பெயரோடு இணைத்துப் பத்து எனப் பெயரிட்டுத் தொகுத்திருக்கின்ற மறைபைக் கூர்ந்து நோக்கின், இந்நூல் தொகுக்க ஆசிரியர் இக்கையை நூலொன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்று முன்னரே சம முள்ளத்துட்கொண்டு, ஐந்திணைகளில் எவ்வெக் கிணையை எவ்வெப் புலவர் பாடுவதில் வல்லுநர் என்பதனை ஆராய்ந்து அவ்வப் புலவர்களை யணுகிப் பாடல் இயற்றச் செய்து, அவர்கள் புதிதாகப் பாடித் தந்தவற்றைக் கொண்டே இவ்விதம் இந்நூலைத் தொகுத்தனரோ எனக் கருதுதற்கும் இடமுண்டு.

இந்நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியர் சங்கப் புலவராகிய புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார் என்பார். தொகுப்பித்தோன் யானைக்கட்சேய் மார்தரஞ் சேரலிரும் பொறை என்னும் சேர வேந்தன், கூடலூர் கிழாரைச் சேரநாட்டுப் புலவர் என்பர் மகாமகோபாத்தியாய உ.வே. சாமிநாத ஐயர் வர்கள். எனினும், தொகை நூல்களைச் சங்கத்துச் சான்றோர்களே தொகுத்தார்கள் என்பது பண்டைய உரையாசிரியர்கள்* உரைகளால் அறியப்படுகின்றமையின் இந்நூல் தொகுத்த இப் புலவர், சேரநாட்டவரே பெயரினும் சங்கப் புலவர் என்பதில் தடையிலலை. இப் புலவர் 'புலத்துறை முற்றிய' என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றமையின், இவர் இலக்கண இலக்கியக் கடலின் கரை கண்டவரேயன்றி நுண்ணிய பல கலைகளையும் கற்றுத் துறைபோயவர் என்று கருதப்படுகின்றார். இப் புலவரின் நண்பனாகிய யானைக்கட்சேய் மார்தரஞ் சேரலிரும்பொறை இறந்த ஞான்று, இவர் இரங்கிப்

* மலைபடுகடாம் 145-ஆம் அடி நச்-உரை பார்க்க.

ஐங்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

ஆய 'ஆரூபம்' அழற் குட்டம்' என்ற புறப் பாட்டினால்
 இத்தகைய வென்று அறியப்படும். இந் நூலைத்
 தாருப்பித்ததினால் இச் சேரல் அவன் முன்னோர் போலச்
 சந்த தமிழ்ப்பற்றும புலமையும் வாய்ந்தவனென்று
 தலாம். இச் சேரன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்
 த் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனோடு பொருது அவனாற்
 றிப்பிண்டு பின்னர் ஏதோ ஓர் உபாயத்தால் அப்
 பிப்பினின்றும் நீங்கித் தன்னை அடைந்து அரசு
 ல் ஏறியவன் என்று புறப்பாடல்களால் தெரியவரு
 ன்றது.

அகப்பொருள் நூல்களுள் திணைகளை வைத்துக்
 கும் முறைபை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
 வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
 வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
 முல்லை குறிஞ்சி மருதம் கெய்த வெள்ளைச்
 சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

என்று முல்லை முதலாகக் கொண்டு கூறுவர். சொல்
 லும் படுமே என்ற எதிர்மறை உம்மையால் இம் முறையிற்
 குறி அமைக்கவும் பெறும் என்பது புலப்படுகின்றமை
 யால், முல்லை முதலாகக் கொண்ட முறைக்கு வேறாகவும்
 பாசை நூல்களிலும், சீழ்க்கணக்கிலும் அகப்பொருள்
 நூல்களில் திணைகள் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும்,
 இம் வைங்குறு நூறுபோல் களவு, கற்பு என்ற இருபகுதி
 யின் இரண்டாவதான கற்புக்குரிய மருதத்திணையை முதற்
 கணவந்த உணர்த்தும் நூல்கள் ஒன்றுமே இன்று
 கண்டனாம். இங்ஙனம் கூடலூர்கிழார் மருதத்திணையை
 முதலாக முதற்கணவந்தத் தொகுத்தது, இம்
 மருதத்திணையைச் சேர்ந்த 'வேட்கைப் பத்து' என்
 னும் முத்திப்பகுதியுள் பத்துப்பாட்டுக்களிலும் தம் நாட்
 டிச் சேரலியந்தனாகிய ஆதன் அவினி என்பான் வாழ்த்திச்

பிழைக்கப்பட்டிருக்கின்றமையாற் போலும்; அன்றியும்
 துறைமுகப் பட்டினமாகிய தொண்டி என்னும் நகர
 சிறப்பித்துக் கூறும் 'தொண்டிப் பத்தினை'த் தன்
 கொண்ட ரெய்தற் றிணையை இந் நூலுள் இரண்டாவ
 வைத்துத் தொகுத்திருப்பதும் இக் கருத்தினை வலி
 யுத்தும்.

கருங்கிய அடிகளில் முதல் கரு உரி என்னும் அகப்
 பொருள் மூன்றினையும் எஞ்சாது நயம்படப் புலப்படுத்த
 லில் இந் நூலுக்கு இணையாகக் கூறக்கூக தொகை நூல்கள்
 வேறில்லை என்றே கூறலாம். இகளுன்றோ தொல்காப்பிய
 அகத்தினை யியலுள்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
 பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்.”

என்ற சூத்திர உரையில் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர்
 முதல் கரு உரி என்னும் மூன்று பொருளும் கூறி, நாடக
 வழக்கும் உலகியல் வழக்கும் ஒருங்கே அமைந்ததற்கு,

“மணரெடு வயலை வேழஞ் சற்றும்துறை
 கெழும் ஊரன் கொடுமை நாணி
 கல்லென்னும் யாமே
 அல்லென்னுமென் தடமென்றோளே.”

என்னும் இந் நூற் பாட்டினை உதாரணமாகக் காட்டி யியர்
 னுள்ளார். எனவே, “தினையளவு போதாச் சிறு புல் நீர்
 நீண்ட, பனையளவு காட்டும் படிக்கால்” என்னும் உவமை
 இந் நூலுக்கும் சாலப் பொருந்தும்.

இந் நூற் பாக்க ளெல்லாம் நோக்கு முதலிய செய்
 புள் உறுப்பினைக்கொண்டு சொற்களை பொருட்சுவை
 துவன்றி விளங்குகின்றன. மரம், செடி, கொடி, பூ,
 விலங்கு, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய அஃறிணைப்
 பொருள்களின் இயற்கைத் திறங்களையும், மலை, ஆறு,
 பொய்கை, கடல் முதலியவற்றின் இயற்கை எழில்நலங்
 களையும் படிப்போரது கண்முன் நிறுத்திக் காட்டும் பான்
 மையை இந் நூற் பாட்டுக்களில் ஆங்காங்குக் கண்டு
 விழிமலாம்.

தமிழ்ப் பெருஞ் செல்வமான இந் நூலை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களது பேருபகாரத் தகைமையைத் தமிழ்நாடும் என்றும் பாராட்டும். இந் நூலின் முதற்பகுதியாகிய நகுலத்தினையின் நூறுபாடலுக்கும் தமிழ்மொழியின் செழுமையும் செழுமையும் செறியப்புத்துரை ஒன்றெழுதி முச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய சித்தாந்த கலாநிதி தமிழ்ப் பெராசிரியர், ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளையவர்களது முகமையும் தகைமையும் சாலவும் போற்றற்குரியன.

தமிழ்மக்கள்

தமிழ்மக்களது தோற்றமும் வாழ்க்கைவரலாறும் அனாதிடற்கரிய தொன்மை வாய்ந்தவை. பன்னூறாயிரம் முன்புக்கு முன்னர் உலகெலாம் நீர்ப்பரப்பாகவே இருந்ததென்றும், பின்னர் ஒரு காலத்தில் அந் நீர்ப்பரப்பி ன்றும் கலிகள் தோன்றி, அதன்பின்பு மண் தோன்றிற் றென்றும், அம்மலைமீது படிந்திருந்த நீரணுக்களில் செறிந் துள்ள உயிரணுக்களினின்றும் பல்வேறு உயிரினங்களும் மாஞ் செடி கொடி வகைகளும் தோன்றிப் பின்னர் மக்கள் தோன்றினர் என்றும் ஒரு சார் உயிரியல், மண்ணியல் முதலிய துண்ணியல் கலைவல்லார் கூறுவரென்ப. வீரத் தமிழ் மக்களது தொன்மையைச் சுட்டுதற் கெழுந்த பழம் பாட்டொன்று,

“கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வானோடு
முண்தோன்றி மூத்த குடி.”

எனக் கூறுகின்றது, இது மேற்கூறிய கலைவல்லார் துணி யிற்கேற்பப் பொருந்தியிருப்பது, நம் முன்னோரது கலையறி வின் தேர்ச்சியைத் தெளிவுறக் காட்டிச் சாலையப்பினைப் பயக்கின்றது. இப்பாட்டு தமிழ்ப் பழங்குடி தோற்றமுற்ற காலம், கல் மாத்திரம் தோன்றி மண் தோன்றும் பழம் காலம் என்று குறிப்பிடுகின்றமையின் அவர்களது முதற் கிறப்பிழை மலையே பெருகுது கூறாமலே விளங்கும். இவ்

அண்மையெல்லாம் உட்கொண்டே ஆசிரியர் பரிமேலழகரும்,

“வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற்றலைப் பிரீத வின்று”

என்னும் குறளுரையில் பழங்குடி என்பதற்கு விளக்கம் எழுதுங்கால், “பழங்குடியாவது கொன்று கொட்டுச் சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற்போலப் படைபுடிக் காலந் தொட்டு மேம்பட்டுவரும் குடி” என்று எழுதியுள்ளார்

உலகத்தில் உயிரினங்கள் முகலில் கோற்றபுழுதற் கேற்ற சூழ்நிலைகளையுடையது தமிழகமே என்றும், அதற்குக் காரணம் உலக உருண்டையில் உள்ள அழற்குழம்பின் வெம்மை தணிந்து முகலில் உயிரினங்கள் கொன்றுதற் கேற்ற வெப்ப தட்ப நிலையையடைந்த, நிலநடுக்கோட்டின் அருகில் தமிழகம் அமைந்திருப்பதே என்றும் இக்காலத்து நிலநூல், உயிர்நூல் வல்லார் பலரும் ஆராய்ந்து கூறி வருகின்றனர். இவ் ஆய்வுரைகளும் தமிழருடைய கோற்றத்தின் தொன்மையை நன்கு நாட்டுதற்குற்ற சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. தமிழர் தொன்மையை நாட்டுதற்குரிய சான்றுகள் இவை போல்வன இன்னும் எக்கனையோ உள; அவற்றையெல்லாம் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இங்நனம் அலைகடலின் கொள்களிப்பில் தொன்றிய மலையின்கண் பிறந்த தொன்மையையுடையோர் தமிழ் மக்கள் என்னும் இக் கொள்கையை, அவர்கள் பேசிய தமிழ் மொழியின் பிறப்பிடமாக மலையினையே பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பல கூறுவதும் நன்கு வலியுறுத்துகின்றன.

“ஓங்க் லிடைவர் துயர்ந்தோர் தொழுவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்—ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் நேனையது
தன்னேரி லாத தமிழ்”

என்ற பழம் பாட்டு சூரியனோடு தமிழுக்குப் பல்வகையில் ஒப்புமை கூறப்புகுந்து இரண்டிற்கும் பிறப்பிட ஒற்றுமை கூறுங்கால், “ஓங்கலிடைவந்து” என்று மலையையே தமிழுக்கும் “புப்பிடமாகக் கூறுகின்றது.

ஐயத்தையுடையதுச் சொற்பொழிவுகள்

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து”

வில்லிபாரதமும் செகல்லியுள்ளது. இவ்வாறு
பிறப்பகமாகத் தமிழ்ப்பாடல்கள் உரைக்கும்
பொருப்பிலே என்பதனைக் கற்றார் பலரும் நன்கறிவர்.
“மீமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்”
பழைய செய்யுட்பகுதியில், பொருப்பில் இயல், இசை,
மும் என்னும் முத்தமிழையும் உடையது எனக் குறிக்க
புது. “தஞ்சை வரணன் மலைய வெற்பில், தேரும்
புறம் இனிதார் தமிழ் போன்று” என்று தஞ்சை
சுள் கோவைச் செய்யுளடி பொதியத்தில் முத்தமிழை
சான்றோர் ஆராய்ந்த செய்தியை உணர்த்துகின்றது.
புத்தக்குன்றில் வாழும் சடாதரி பேரியாழ்” எனத்
புகழ்ப்பரணி பொதியத்தைத் தமிழ்க்குன்றென்றே
கிறது.

கம்பர் தமது இராமாவதாரக் காப்பியத்தில் சுக்கிரீவன்
பிராட்டியைத் தேடிவர வாரணவீரர்களை உய்த்த
அவர்கள் செல்லவேண்டிய வழிகளையும், எதிர்ப்
புடங்கியும் குறிப்பிடுவதாகக் கூறுகிறது,

“தென்தமிழ் காட்டு அகன்பொதியில் திருமுனிவன்
தமிழ்ச்சங்கம் சேர்கிற பீரேல்”

புறம் பொதியத்தில் அகத்திய முனிவரைத் தலைவராய்க்
கண்ட தமிழ்ச்சங்கம் இருந்ததனைச் சுட்டுகின்றார். வால்
பொரு இவ்விடத்தில், மலய மலையின் உச்சியில் ஞாயிற்
கதிர்களோடு ஒத்த அறிவொளியின் பிழம்பாய்த் திக
அகத்திய முனிவரைக் கண்டு வணங்குங்கள் என்று
புறதாக மாத்திரம் கூறியுள்ளார்.

வால்மீகி மலயத்தில் தமிழ்ச்சங்கம் இருந்ததனைச் சுட்
புது செல்லவும், கம்பர் இங்ஙனம் கூறியது கடல்
கண்ட தமிழகத்திலிருந்த தென்மதுரை சுவாடபுரம்
புறம் நகரங்களும் அவற்றில் விளங்கியிருந்த சங்
புறம் இவ்வாறுதற்கு முன்னரேயே தமிழாறுமுதற்

நம்பிடமாறிய பொதிய மலையிலேயே முதல் தமிழ்ச்சங்க நோன்றியிருந்தது என்னும் தொன்மை வரலாற்றை உட்கொண்டேயாம் என்று கருதுவது பொருந்தும். பொதிய மலைகளுள் முதுமையானது என்பதும், முதற்கண் உயிர்கள் அம்மலையின் கண்ணேயே பொதிந்திருந்தன என்பதும் முறையே இம்மலைக்கு வழங்கும் முதுகுன்று, பொதியில் என்னும் பெயர்களே நன்கு விளங்கும். இம்மலையே குமரிக்கோடு முதலிய மலைகள் தோன்றவதற்கு முன்னரே தோன்றித் தமிழகத்துக்குத் தெற்கெல்லையாக இருந்தது என்பதைச் சான்றோர் இதற்கு வழங்கும் தென்மலை என்னும் பெயரே நன்கு வலியுறுத்தும்.

“தென்னம்பொருப்பன் கன்னாட்டுள் ஏம்”

“தென்மலைப் பிறந்த சந்தனம் மறுக”

“தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்”

என்ற சான்றோர் வழக்குகளைக் காண்க.

இப் பொதியிற்கண் உயிர்கள் தோன்றியவுடன் அவைகள் நிலைத்திருக்க வேண்டிய உயிர்வளியும்¹ ஆங்கு உடன் தோன்றியமைபற்றியே போலும் தென்றல் காற்றின் பிறப்பகமாகப் பொதியத்தையே புலவர்கள் புனைந்து கூறுவாராயினர்.

தென்னவன் பொதியில் தென்றல (சிலப்)

ஆவியர் தென்றல் வெற்பின் (திருவிளை)

என்பன காண்க.

இவற்றையெல்லாம் ஆராயுங்கால் தமிழாது தோற்றமும் தொன்மை நாகரிகமும் மொழியும் எல்லாம் இயற்கை அழகின் நிலையமாக விளங்கும் பொதிகை மலையிடைப் பிறந்து, நாளடைவில் மண்ணடைப்பாந்து காலக் கணிதத்திற்கு எட்டாத பழைமை உடையதென்பது பெறப்படும். உண்மை இங்ஙனமிருப்பவும் தமிழ்மக்களது பிறப்பிடத்தை ஆராய்ந்து கூறப்படுக்க சரித அறிஞர் சிலர், தமிழ்

1. Oxygen.

ஐக்குறநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

வடநிலைச முதலிய திசைகளினின்றும் இந் நாட்டிற்கு வந்த குடியேறியவர்கள் என்னும் கருத்துப்பட எழுதிச் சென்றுள்ளனர். அக் கருத்துக்களெல்லாம் தவறானவை என்றும் 'செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலம்' என ஆசிரியர் சொல்லப்பட்டபின்னர் சிறப்பித்த இத்தமிழகமே தொன்று தொட்டுத் தமிழர் பிறப்பகமாகும் எனவும் கருதுதல் பொருந்தும்.

இத்தகைய பழைமை வாய்ந்த தமிழ்மக்களையும் தமிழ் மொழியையும் இக்காலத்துச் சிலர் திராவிடர் எனவும் திராவிடம் எனவும் வழங்கி வருகின்றனர். தமிழ் மக்களையும் மொழியையும் குறிக்க வழங்கும் இப்பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களிலும் மற்றைய பண்டைய தமிழ்ச்சான்றோர் நூல்களுக்கும் யாண்டும் காணற்கரியதாம். இப்பெயர் நூல்களுக்குள் பிற்காலத்தெழுந்த ஒருசில நூல்களுள்ளேயே பயின்றுள்ளன. திராவிடர் என்னும் இவ்வட சொற்குப் பிழாசூன், ஓடி வளைந்து வந்தவர்கள் என்பதாகும். இத்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே இத் தமிழ் மொழியேயே தோன்றி வாழும் மக்களுக்கு இப்பெயர் பிழாசூன்மாறு எங்ஙனம்? தமிழ் என்னுஞ் சொல்லைப் பழமுறை சொன்னாலே அமிழ்து என்னும் ஒலி வினை வந்த உணரலாம். இங்ஙனம் இனிமை மிக்க அமிழ்தமான மொழிக்கு வடமொழியாளர் இட்டு வழங்கிய திராவிடம் என்னும் பெயர் எத்துணை அடாத முரண்பட்ட பெயராயும். அத்தோ! அமிழ்தம் விடமாயிற்றே! இதனோடமை யாத என்வியிறந்த வடமொழிப் பற்றுடையார் ஒரு சிலர் திராவிடம் என்னும் வடமொழிப் பெயரே திராவிடம், தமிழினம், திமிள், தமிழ் என்று திரிந்து வந்ததென்றும் கூறிக் தமிழர் அனைவரையும் தாம் பெற்ற மொழிக்குப் பிப்பகுமிடத் தெரியாத அறிவிலிகள் என்றப்பட்டதையும் குட்டுவரசாயினர். இங்ஙனம் கூறுவாரது கூற்று அறிவில் கூற்றாகும். தமிழகத்தில் மிகப் பழங்காலத்தே தோன்றிய ஒரு மொழி, வடவாரியர் வந்து பெயரிடும் வரை பெயரில் னாத எக்குற்றுக் காத்துக் கிடந்தது போலும்!

திராவிடர், திராவிடம் என்னும் பெயர்களின் இழைப்பை உணராத இக்காலத்து நமமவர்களே இப்பெயர்களை ஏற்றுத் திராவிடர் திராவிடம் என்று வழங்குவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாம். தமிழர்களது பண்பாட்டினை வழங்கிக் கருவியும் முறைகளையும் சீர்திருத்தஞ் செய்கற்கு இக்காலத்து முனைந்து நிற்கும் தமிழறிஞர்களும் பெரியாரும் தமிழரது தொன்மைத் தன்மைக்கும் பெருமைக்கும் இழுக்காக இப்போது வழங்கும் இப்பெயர் வழக்குகளை அறவே நீக்கித் தமிழர் தமிழ் என்னும் பெயர் வழக்குகளை நாட்டில் தலைசிறந்து விளங்குகற்கும், வழங்குகற்கும் முயல்வதே தக்க செயலாகும்.

ஐந்திணை

பன்னெடுங் காலம் மலைவாணராயிருந்த தமிழ் மக்கள் தங்களுக்குச் சிறந்த உணவாகப் பருகத் தேனைப் பெருகத் தரும் குறிஞ்சித் தருக்களை அம்மலை மிகுதியாகக் கொண்டு இருந்தமைபற்றித் தாங்கள் வாழ்ந்த அவ்விடத்தைக் குறிஞ்சி எனப் பெயரிட்டழைத்தனர். பின்னர் மலைசார்ந்து நிலம் படிப்படியே தோன்ற மலைவாணருட் சிலர் அந்நிலப் பகுதியினும் குடியேறுவாராயினர். அந்நிலம் அம்மலையின் புறம்பாக இருந்தமையால் புறவு எனவும், அதனுள் நறுமலர் முல்லைச் செடிகள் செழித்து வளர்த்தமையின் முல்லை பெனவும் அந்நிலப் பகுதியைப் பெயரிட்டழைத்தனர். அவர்கள் மலைகளிலிருந்து தாம் கொணர்ந்த ஆகிரை முதலிய வற்றை வளர்த்துப் பேணி அவற்றின் பயன்கொண்டு வாழ்க்கை புரியலாயினர். இதுவரை மலையில் காப்பகனி சிழங்கு முதலியவற்றையே உண்டிவர்கள், பின்னர் முல்லை நிலத்தில் உழுது பயிரிட்டு உணவினை விளைத்து உண்டு வாழவும் அறிந்தனர். இந்நிலத்து வாழ்ந்த இம்மக்கள் தங்கள் ஆகிரைகளைப் பிறவுயிர்களால் தீங்கு வராமல் அரணமைத்துக் காக்கும் தொழிலுபரிந்து வந்த பயிற்சி வயத்தால் மக்களுள் தலைமை பூண்டு அவர்களைக் காக்குந் தொழிலும் கைவரப் பெற்றனர். பின்னர் ஒருசிலர் அம்

ஐஞ்சூழல்தாழ்வுச் சொற்பொழிவுகள்

மலம் புறவினை அடுத்த, நிலத்தினை அகழ்ந்த நீர் நிற்புடைஞ்செய்து வரம்புகோலிச் செந்நெலும் கன்னலுவினைவுகளை வினைத்து உண்டு தினைத்தனர். இந்நிலத்தமருதமென்னும் ஒருவகை மரம் வானுற ஒங்கி வளர்ந்தபால் அம்மரத்தின் பெயரால் இந்நிலம் மருதமெனப்படுத. பின்னர் ஒரு சிலர் கடல் அருகிலுஞ் சென்று நுள்ள பெருமணல உலகிலும் வைகி வாழ்வாயினர். சூதியில் கழிக்கவரையிடத்து நெய்தல் என்னுஞ் செடிவந்த வளர்ந்திருந்தமையால் இந்நிலப்பகுதியை நெய்தல்க்கூறினர். இந்நிலத்து வாழ்ந்த மாந்தர் உழா உழவராய் உப்பு விளைத்தும், மீன்பிடித்தும் மரக்கலம் உய்த்தும் வாழ்க்கையை நடத்தினர்.

மேற்கூறிய இந்நால்வகை நிலங்களுள் முல்லைகுஞ்சி என்னும் நிலங்களின் இடையே வளம் குன்றியபகுதியும் உளவாயின. இதனுள் பாலைபென்னும் மரத்தோடு வளர்ந்தமையால் இது பாலை பெனப்பட்டது. இவ்வாழும் மக்கள் விலங்கும் அம்பும் கருவியாகக் கண்டு வேட்டமாடி விலங்கு ஊன் மிகைந்து வாழ்ந்தது.

ஆகவே பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதி ஐந்தாம் அங்கு வளரும் மாஞ்செடிகொடி வகைகளை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை எனப்பெயர் பெறையின என்பது தெளிவாம்.

முன்னூலில் வானோய் மலையிடத்து ஆன்ற ஒரே மக்களைய் இருந்த தமிழ்மக்கள் நாளடைவில் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதியினால் அவர்கள் குன்றவர், ஆயர், மலர், பறவவர், மறவர் என ஐந்து குழுவினராகப் பிரிப்பட்டனர். இவர்களுள் முல்லை மருத மக்களிடையேதான் வளம் சிறிய நாகரிகம் தோன்றியது என்னலாம். தன்வியாதும், அறிவாதும், ஆற்றலாதும், முயற்சித் திறத்தாதும் கிறித்தோரெல்லாம் முறையே அந்தனர், அறிவர், மலர், வயலிவர் எனப் பிற்காலத்துத் திணைமக்களினம் பிரிந்திருக்காரங்களில் உறைந்து வாழ்வாராயினர்.

ஐந்திணை வாழ்க்கை இலக்கணம்

நகரவாழ்க்கையினராகிய இவருள் ஒரு சிலர் பதுமைப்
 வித்தர்களாய் முதலில் ஆரிய நாகரிகத்தைத் தழுவ முற்
 பட்டனர். இங்ஙனம் பன்னெடுங்காலம் தமிழ் கூறும்
 மண்டலத்தில் வாழ்க்கை புரிந்த மக்களது வாழ்க்கை
 வெறியிணை வரையறை செய்யக் கருதிய சான்றோர் அவர்
 களது காதலும், வீரமும் ஆகிய அகம் புறம் என்னும்
 வாழ்க்கைகளுக்கு இலக்கணங்கள் வகுப்பாராயினர். களவு,
 கற்பு என்னும் அவர்களது இந்நல்கை மறைமுறையையும்
 வகுத்துக் கூறும் அகப்பொருள் இலக்கணத்துள், மக்கள்
 வாழும் குறிஞ்சி முதலாய் நிலதகையும், கூடிக் கால் முத
 லாகிய காலவகைகளையும் முதற்பொருள் என்றும், அந்
 நிலங்களில் கருக்கொண்டு தோன்றும் இயங்குயர் பொருள்
 இயங்காப் பொருள்களாகிய எல்லங்கு பறவை, மரஞ்செடி
 முதலியவற்றைக் கருப்பொருளென்றும் மக்களது காதல்
 வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களை உரிப்பொருளென்றும் அவ்வப்
 பொருள்களின் இயல்பிற்கேற்ப இயைபுடைய பெயர்கள
 னால் குறியீடுசெய்து இயம்பிவைத்தனர். பண்டைச்
 சான்றோர் தம் நூல்களுள் இம் முப்பொருளின் இயல்
 பிணைப் பாகுபடுத்திக் கூறியிருக்கும் பான்மையினை ஆரா
 யின் மண்ணியல் உயிரியல் மரகியல் உளவியல் முதலிய
 பண்டைத் துறைகளிலும் அவர்கள் பெற்றிருந்த ஆன்ற
 அறிவின் தீட்பம் எத்தகைய துட்பமுடையதென இக்
 காலத்துக் கலைவல்லுநர்களும் பெரிதும் வியக்கத்தக்கதா
 யுள்ளது. இவ்விலக்கணநெறி வழாதே பண்டைப் புலவரெல்
 லாம் காதற் பணுவல்களாம் அகப் பொருட் பாட்டுக்கள்
 பாடிப் புலனைறிவழக்கம் செய்துள்ளனர். தமிழ்
 இணையிலுள்ள பழம் பாட்டுக்களை ஆராயின் புறப்
 பொருட் பாட்டுக்களினும் அகப்பொருட் பாட்டுக்களே
 சான்றிக்கையில் மிகுள்ளன என்பதை அறியலாம்.
 இவ்வொன்றே ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியா, “தமிழ்
 இணையியில் மிகப் பொலிந்திலங்கும் அகப்பொருள்” எனத்
 தனது பொருள்திரை உரையில், விதந்துரைப்பாராயினர்.
 இவ்வால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள், அன்பினில் விளையம்

ஐக்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

புறநல் இன்புவினைவின் உயர்வினை ஓர்ந்து அதனை நுகர்ந்த
 நான் இத்தகையதென்பது உணரப்படும்.

ஒரு அகப்பொருள் பாட்டினுள் முதல் கரு உரிப்
 பாருள் மூன்றாம் அமைந்திருப்பது சிறப்புடையதாகும்.
 நூற்றுள் முதலும் கருவும் இல்லாதிருப்பினும் மக்களது
 ன்ப ஒழுக்கமாகிய உரிப்பொருள் இருந்தே தீர
 ண்டும். இன்றேல் அஃது அகப்பொருட் பாட்டாகாது
 பருட் பயனினறி முடியும். அகப்பொருட் பாட்டினில்
 டமும் பொழுதுமாகிய முதற்பொருளும், மரம், செடி,
 கரடி விலங்கு பறவை முதலிய கருப்பொருள்களும்
 ளுவது, மக்களது இயற்கையோடியைந்த வாழ்வின்
 ளுகினை விளக்குதற்கும் அமையத்துக்கேற்பக் காதற்றி
 ணர்ச்சிகளை மீப்படத் தூண்டி நாடகக் காட்சியாய் நன்கு
 ன்ப்படுத்தற்குமேயாய். (இவ்வியல்பெல்லாம் இக்கால
 ண்ளித் திரைப்படக் காட்சிகளில் இலங்கி, மக்களை இன்
 ளுத்தி வருவது அனைவரும் கண்டறிந்ததே.)

இதனையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,
 “நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

 ழாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”

நானக் குறித்துப் போந்தனர்.

அகப்பொருள் பாட்டினுள்வரும் காதல்வாழ்க்கை
 யளிய உரிப்பொருள், ஒருவர்க்கே சிறப்பாக உரியதன்றி
 மக்கள் யாவருக்குமே உரிய பொதுப்பொருளாதலால்
 ன்ப்பாட்டினுள் ஒரு தலைவன் இயற்பெயர் சட்டுதல்
 டா. அங்ஙனம் பெயர் சட்டின் அது மக்கள் யாவருக்கு
 ளரிய அகப்பொருட் பாட்டாகாது ஒவ்வொருவருக்கே
 சிறப்பாக உரியதாகிவரும் புறப்பொருளாகிவிடும். இது
 புறநியே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“மக்கள் நுதலிய அகனைத் திணையும்
 சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறுஅர்”

என்ற தெனியக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியம் முதலிய
 ளுல்கள்களையும், பண்டை இலக்கியங்களையும் ஆராய்

புழி, கைக்கிணை, பெருந்திணை, அன்பின் ஐர்த்திணை என்னும் மூன்றுவகையான மணமுறைகள், தமிழ்நாட்டில் சிசுமுத்து மூன்றன என்பது புலனாம். கைக்கிணையாவது, காமரஞ்சாலா இளம்பெண்ணை ஒருவன் விரும்பி மணப்பது. இது ஒரு தலைக்காமம் (ஒரு பக்கத்துக்க காசல்) எனவும்கூடும். பெருந்திணையாவது, ஒரு ஆடவன் தனக்கு வயதில் முதிர்ந்தவனை மணப்பதும் விருப்பாத ஒரு பெண்ணை வல்தில கவர்வதும் ஆகும். இது பெருந்தாகக் காமம் எனவும்கூடும் ஒரு தலைவி தன் தலைவன் பிரிவினை ஆற்றியிராது அவனை நாடித் தேடிச் செல்லுதலும் இக்கிணையுள்ளேயே அடங்கும். இவ்வொழுக்கம் இழிசெயலில் பெரியது ஆகலால், பெருந்திணை எனப் பெயர் பெற்றது அன்பின் மூல்கிணையாவது உருவாலும், திருவாலும், அறிவாலும், அன்பாலும் ஓசுகத இளமையும் அழகும் தவறும் ஒரு தலைவனும்கலைப்பும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டனான்று, ஒருவருள்ளதது ஒருவர் புருந்து ஊழ்வயத்கால் உள்ளங் கலந்தி காசலால் களவு மணமாக ஒழுக்குதலும் பின்னர்ச் சில திங்கள் கழிந்து தமர் புணர்த்தக் கற்பு நெறியில் நின்று ஒழுக்குகலாமாம் இம்முன்று விதமான மணமுறையில் கைக்கிணையும் பெருந்திணையும் ஒரு சில தாழ்ந்தேகாரிடையே நிகழ்வனவாதலால் அவற்றினைக் கடிந்து அன்பின் ஐர்த்திணை ஒழுக்கமே மக்கள் கடைப்பிடித்தற்குரியனவெனக் கருதுமாறு நல்லிசைப்புணவர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரேயே புலனெறி வழக்கம் செய்து போற்றி வந்துள்ளனர்.

அன்பின் ஐர்த்திணை எனப்படுவது, களவு கற்பு என்னும் இருவகை மணத்தினுள்ளும் அடங்கும் பகுதிகளாம். பெருந்திணைகளுள் குறிஞ்சித்திணை களவுக்கும், முல்லைபுழி ஒழுக்குதலும் கற்புக்கும், பாளையும் நெய்தலும் களவு, கற்பு மூன்றும் இரண்டற்கும் உரிய திணைகளாம்.

குறிஞ்சி என்பது, காதலால் இருவர் மனமொத்து மணப்பதாம். முல்லை, தலைவி இல்லற நிலையிலிருக்குந்கால் தலைவனது பிரிவினை ஆற்றி இருக்கலாம். பாலை, கலை வினையவிட்டுப் பொருளிட்டல் முதலிய வினைவயிற் பிரித

ஆங்குறுநூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

மருதம், தலைவி தலைவனுடன் சிறு காரணவகை
 ஊடல், ஊடலாம். நெய்தல், தலைவன் பிரிவாற்றாது இரண்
 ஊடலாம். மக்களது அகப்பொருள் வாழ்வில் இயல்பாக
 மூழும் இத்திறங்களையெல்லாம் இங்ஙனம் வரன்முறை
 வாழ் பகுத்தக் குறியீடு செய்த பண்டையோர் துண்மதித்
 திணை என்னென்று வியப்பது!

மக்களது அகவொழுக்கமாகிய குறிஞ்சி முதலிய
 இவ்வைந்திற்கும் இங்ஙனம் பெயர் வந்தது நிலத்தின்
 இயல்பைக் கொண்டேயாம். திணை என்னும் பெயர் குடிமை,
 மூலம், ஒழுங்கம் முதலிய பலபொருள் குறிக்கும் ஒரு
 சொல்லாம். இந் நிலத்தின் பெயர்கள் அவ்வவ் நிலத்து
 கள் ஒழுக்கத்திற்கும் ஆனது ஆகுபெயரின் பார்ப்பும்.
 இந் குறிஞ்சி முதலிய இத்திணைப் பெயர்கள் நிலத்தி
 யாக ஆகுபெயராய் வந்ததென்று கொள்ளாது இவ்
 வொழுக்கத்திற்கும் தனியாக உரித்த இப்பெயர் என்பர்,
 இவ்வொழுக்கத்தினாயர். அதற்கு அவர் "முல்லை சான்ற முல்லையம்
 மூலம்" "மருதம் சான்ற மருதத் தண்பனை" முதலிய பண்
 டிப் படியீடுக்களின் வழங்கும் வழக்குகளை எடுத்தக்
 குறிப்பவர். (இவ்வடிகளில் வரும் முல்லைபும், மருதமும்
 மூலம் ஆகிய முடியேயாம்.) களவியல் உரைகாரர் இதனிலும்
 குறிப்பிட்டு குறிஞ்சி முதலிய ஒழுக்கத்தின் பெயரே நிலத்
 திற்கு ஆகிற்று என்பர். மணத்தலும், இருத்தலும், பிரித்
 தலும், ஊடலும், இரங்கலுமாகிய இவ்வைந்திணை ஒழுக்
 கங்களை முறையே குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல்
 முதலிய நிலங்களிலேயே நிகழ்வன எனக் குறியீடு செய்யின்.
 இவை பிற நிலங்களுள் நிகழா எனப்பது பெறப்படும்
 அன்றோ? இவை இங்ஙனம் குறித்த நிலங்களினன்றிப் பிற
 நிலங்களுள்ளும் நிகழ்தல் கண்டாமன்றோ? இங்ஙனம்
 பெறப்படும் இவ்வரையறை பொருத்தமாறெங்ஙனம்
 அறிவின்? இவை பிற நிலங்களுள்ளும் நிகழாவென்பது
 அன்றோ? அருத்தன்றி; அந்தந்த அகப்பொருள் ஒழுக்கக்
 குறிப்பாகிய சூழ்நிலைகளும், சுற்றுச்சார்புகளும் இங்கு
 குறித்த குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் இயற்கையாக

இற்புடையதாகச் சிறந்து அமைந்திருக்கலின் நாடக வழக்காக இங்ஙனம் புலனெறி வழக்கம் செய்தன ரென்க.

இப் புலனெறி வழக்கிற்கு ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“திணை மயக்குறுதலும் கடிநிலை இலவே”

எனப் புறனடை கூறி மணத்தலை முகலிய அகப்பொருள் ஒழுக்கங்கள் ஒவ்வொன்றுமே எல்லா நிலங்களுளாரும் திகழும் என உலகியல் புலப்படுத்தி இருக்கலை காண்க.

இச்சூத்திர உரையில் ஆசிரியர் பாசினுக்கினியர் ஐந்திணையும் எல்லா நிலங்களிலும் மயங்க வருதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இவ்வவங்குறு நிறமய பாட்டுக்களையே எடுத்துக் காட்டி “இவை ஐங்குறுமாய” எனக் கூறி யுள்ளார். இதனால் இந்நூல் நுண்ணிய இலக்கண விதிகடி கெல்லாம் இலக்கியமாகத் திகழ்வது என்பது புலனாம்

உள்ளுறை உவமம்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், செய்யுள்களின் கருத்தைத் தெளிவுறக் காட்டற்குரிய உவமத்தை உள்ளுறை யுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுவர். ஏனையுவமம் அகம் புறமென்ற இருபொருளுக்கும் பொது வானது; உள்ளத்தால் ஆய்ந்து உணர வேண்டாது சொல்லியுள்ள சொல் திணையானே உணருந் தன்மையது; இது செய்யுளில் பொருளினின்றும் தனியாக நிறுத்திக் கூறப்படும். உள்ளுறை யுவமமோ அகப்பொருட் செய் புட்கே சிறப்பாக உரியது. இதனாலேயே தொல்காப்பியனார் உவமவியலுள் இதன்! இலக்கணம் கூறியசுன்றி அதற்கு முன்னதாக அகத்திணையிலுள்ளும் இவ்வவமையை விவரித்துணர்த்தியதும் என்க. உள்ளுறையுவமம், தெய்வ பொழிந்த திணைக் கருப்பொருள்களின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கு முகத்தான் தலைநி தோழி முதலியோர் தாம் உரைக்கும் கருத்துக்களை அவற்றுள் உள்ளுறையைக் குறிப்பிடிக் அறிஞர்க்குப் புலப்படக் கூறலாம். இனி கரைசேர்

வேழம் கரும்பிற் பூக்கும் துறைகெழு மூரன்” என்றது போஷக் கருப்பொருளை ஏனையவமம்போல் வைத்து உள்ளூறையும் பொருள்தர வைப்பதுமுண்டு. இங்ஙனம் வருஷ தாலேயே இதனை உவமப்போலி எனவும், இது ஐவகைப் படும் எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுவர்.

“உவமப் போலி ஐந்தென மொழிப”

“தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை காடின
வினையினும் பயத்தினும் உறப்பினும் உருவினும்
பிறப்பினும் வரூஉந் திறத்த வென்ப”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் இதனை யறியலாம். இது ஐவகை உள்ளூறையைத் ‘தவலருஞ் சிறப்பின்’ என ஆசிரியர் சிறப்பித்தது அகப்பொருளுக்கு அதன் இன்றியமை யாமையை நன்கு புலப்படுத்தவே என்க.

தலைவி, தோழி இவர்கள், தலைவன் வரைவு நீட்டித்த விடந்தும், பரத்தை வயத்தனான போதும் முனிந்து பேசு சொல்லாழி, தலைவனது உள்ளத்தைச் சிறிதும் வருத்தாம னிரதற் கருத்தக்களைப் பிறர் எளிதில் அறியாமலும் தோழிக்கு இவ்வவமம் நன்கு பயன்படுகின்றது. தலைவி அமைத்தப் பேசுதலென்பது களவுகற்பு என்ற கை ஒழுக்கத்தள் கற்பொழுக்கத்திலேயே பெரும் பகுதி கிழ்வதாகும். தலைவன்மீது முனிவும் புலவியும் அறியவிடத்தத் தலைவி உள்ளூறை அமைப்பது மரு திசெய்தல் திணைகளின் கருப்பொருட்களைக் கொண்டே யுமாம், தோழி, செவிலி உள்ளூறை அமைப்பது எல்லா விதத்துக் கருப்பொருட்களையும் கொண்டென்றும் தொல் காப்பியனார் கூறுவர்.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாட்டுக்கள் அடியளவிற்கு குறைந்து சிறிய பாட்டுக்களாக இருக்கின்றமையின், வேண்டிய கருத்துக்களை நன்கு புலப்படுத்தற்கு இவ்வள்ளூறையவமம் இந்நாவிடத்தப் பல செய்யுள்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூல் முதற் பகுதியாகிய மருதத் திணையுள் முதற் பகுதியாகிய வேட்கைப் பத்தில் முதற் பாட்டாகிய,

தலைமை உரை

“வாழி; ஆன் வாழி; அவ்னி
 நெற்பல பொலிக; பொன்பெரிது சிறக்க;
 எனவேட் டோளே யாயே; யாமே
 நீனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
 யாண ஞரன் வாழ்க;
 பாணனும் வாழ்க எனவேட் டோமே.”

என்னும் பாட்டில் அமைந்துள்ள உள்ளுறை உவ
 ரயத்தை முதலில் நோக்குவாம்.

இப்பாட்டு, பரத்தையர் வயதகனாய்த் தலைமை
 பிரிந்து அவர்கள் அகத்தில் நெடுநாள வைகியிரு
 பின்னர் இவ்வொழுக்கக் தகாதெனக் கண் உள்ள
 தெளிந்த தலைவன், மீண்டு வந்து கண் இல்லில் இல்ல
 டன் கூடியொழுகும் நாளில் ஒரு நாள் தோழியே
 உரையாடுகின்றவன், “தோழி, நான் புறத்தொழுக்கத்
 யிருந்தபோது நீவிர் என்ன நினைந்தீர்கள்” என்ன வினா
 தற்குத் தோழி கூறுவது :

“தலைவ! நீ எங்களைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் தலை
 மடவார் கற்பு நிலைபெறும்பொருட்டு அரசன் செவ்
 லாட்சி நிலைக்க என்றும், விநுந்தாக வந்தோரைப்
 றற்கு நெல்மிக விளைக என்றும், வறுமையால் வருந்தி
 தோர்க்கு நல்கச் செல்வம் செழித்தோங்குக என்
 விரும்பி, வாழ்த்தி, இல்லறமே நினைந்து ஒழுகினார். -
 றியும் பூக்கள் நிறையப் பூத்த காஞ்சி மரங்களையும்
 மீன்களையும் உடைய ஊர்களுக்குத் தலைவனான நீ
 வாழ்க; உன் வாயிலாகிய பாணனும் வாழ்க என
 வாழ்த்தி வாழ்ந்தோம்,” என்று கூறுகின்ற தோ
 “நீனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன் யாணஞரன் வாழ்
 என்ற பகுதியில் உள்ளுறை அமைத்துத் தன் கருக்கிரீ
 குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி யிருப்பது சாஸ வியத்தற்கு
 தாகும்.

“சிறந்த காஞ்சியின் பூவும் சினைகையுடைய
 மீனும் ஒப்ப விளையும் ஊர்கையுடையவன் றோ நீ;
 ளுரின் இயல்புதானே உன்னிடமும் அமைந்திருக்கு

தலைவியே, கற்பிலும் காதலிலும் நற்பால் ஒழுக்கத்தி-
யெய்தியும் பொறைதிலும் விருந்து புறந்தருதலிலும்
நீ என் தலைவியே, இக் குணங்களுக்கு எதிரான இழி-
யையுடைய பொதுமகளுக்கு ஒப்ப வினைந்தொழுதி-
யே என்ற தலைவனை இடித்தாரைக்கக் கருதிய தோழி-
யை வெளிப்படையில் கூறுது, கருப்பொருள்களின்
பு புலப்படுத்தாமாற்றான் குறிப்பிற் பெற வைத்த
எத்தனைச் சிறப்புடையதாகும்!

ஒரு தலைவன் மகப்பேறுவாய்த்த தலைவியைப் பிரிந்து
நான் பாததை வயத்தனாய் இருந்து, தலைவி புனலாடிப்
பு தீர்த்தமையை அறிந்து தன் பிரிவாற்றாமையே
கருவையிலாகக்கொண்டு தன்னில்லில் புகவும், தலைமகள்
நீக்கக் கொண்டு வெகுண்டு கூறுவதாக உள்ள பாட்டு,

“கரும்புரடு பாத்தியிற் கவித்த தாமரை
கரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர்!
புதல்வனை யின்றவெம் மேனி
முயங்கன்மோ தெய்யநின் மார்புரிதைப் பதுவே”

இப்பாட்டில் தலைவி, “தலைவ! இவ்வில்லம் எமக்
முயங்கன்ம்கப்பட்டதல்லவே; உமது காதற் பாததைத்
புதல்வனைக்கும் அமைக்கப்பட்டதல்லவோ இது?
புதல்வனைக்கென்று அமைக்கப்பட்ட பாத்தியில்
கரும்புரடு தழைத்துத் தன் மலர்த் தேனினால்
விளையுமிதீர்ப்பதுபோல, நான் இவ்வில்லில் இருந்து
கொண்டி இல்லறம் புரிசின்றேன். ஒருத்தி இல்லில்
இருந்து உறவது எவ்வளவு இழிதக்கது! செய்பெற்றமை
பெய்தியால் இளகையும் அழகும் கெட்டு விளங்கு-
தென் என்று என்னை இகழ்ந்து சென்றீ, இப்போது
நீ விருந்தி வந்து தழுவினால், பாததைவினால் கோலஞ்-
செய்யப்பட்ட நின் அழகிய மார்பு பொலிவிழக்குமே!
நான் என்னை முயங்கல் ஒல்லாது,” என்றெல்லாம்
இ, தலைவனது ஊரின் கருப்பொருளால் உன்ருறை
புதல்வனை வெறப்புள்ளமும் துன்பமுந் தோன்றி
குறித்து இயல்புகற்போர் உள்ள ததை மிகவும் கவரும்!

நாண்டமயத. இன்னும் இவ்வுவமையின் இனிமையும் இழரும் அமைந்த பாடல்கள் எத்தனையோ உள்ளன.

பாட்டின் பொருள் நயம்

தலைவியினது உள்ளங் கவர்ந்த கள்வன் ஒருவன் உளன் என்பதனைத் தோழியும் செவியியும் அறத்தொடு நிற்கு நின்றான் நற்றாய்க்கு உணர்த்தியும், பெற்றோர் அவனுக்கு மனம் நோது, பிறனொருவனுக்குத் தலைகியை மணஞ் செய்ய முற்படுவதை அறிந்த தோழி, தலைவியாற் காதலிக் கப்பட்ட காதலனுடன் தலைகியை நள்ளிரவில் உடன் பிழாக்காக உய்த்துவிடுகின்றாள். பொழுது புலர்ந்ததும் தாய், மகளை அகத்தில் காணாது அலமந்து மனம் கொந்து சேரியிலும் அயலிடத்திலும் தேடிவர ஆள் போக்கு இன்றாள். தேடிச்சென்றோர் தலைகியைக் காணாது வந்து சொல்லவும் தாய் பலவாடி அழுது புலம்புகின்றாள் என்று கூரைக்கின்றது, தாயிரங்குபத்திலுள்ள,

“இதுவென் பாவை பாவை, இதுவென் பூவைக்கு இனியசொற் பூவை, எனது அவமகு ரோக்கின் நலம்வரும் சுடர் துதல் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி, என்றிவை காண்டொறும் காண்டொறும் கலங்க நீங்கின னோவென் பூங்க னாளே.”

மனமும் இப்பாட்டு.

தலைகியைத் தேடிச் சென்றோர், அவனைக் காணவில்லை எனவும் தாய், அகத்திலுள் புக்கு தன்மகள் வினாடாடிப் பழையிடமெல்லாம் சுடர்ந்தோக்கி நோக்கி, மகள் கொஞ்சி வினாபாடும் பாவை ஒன்றைக் கண்டெடுத்தாள்; “என் பாவை வினாபாடும் பாவையன்றே இது” எனப் புலம்பி அழுகாள். தன்மகள் அளிபோடு வளர்க்கும் கிளி கண்டாள்; “இது என் பைங்கிளி கையிலேந்தும் கைக்கிளியன்றே” என்று மனமழிந்தாள். பூவைப் புன்னைக் கண்டாள். “என் பூவைக்கு நாவை அசைத்து இவ்வீடு சொல்லின்ப மளிக்கும் பூவையன்றே இது”

ஐங்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

ஐங்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள். “இவை யெல்லாங் கண்டு கண்டு
நான் கண்டலங்க என்னை நீங்கினளே என் பூங் கண்ணாள்”
என்று அகங்குழைந்து ஏங்குகின்றாள்.

ஒருவர், தன் அன்புக்குரியார் பிரிவோ பெரும்
பிரிவோ உற்றபோது எல்லையில்லாப் பெருந்துன்பம் எய்து
தும், பின்னர் அவர்கள் வைத்தாண்ட பொருள்களைக்
கண்ணுற்றோறும் பிரிவுத் துன்பம் மீக்கூர்ந்து பெரும்படர்
புலமும் உலகியல்பு; இவ்வியல்பு வழாது இப்பாட்டில்
நினைம் மிகச் சுவைபட்டச் சித்திரிக்கப்பெற்றுள்ளமை
புதிநூர் உளங்கொண்டு வியக்கற்பாலதாம்.

முன்பு ஒருமுறை களவொழுக்கத்தில் தலைவன் பிரி
யின், பிரியினும் தரியேன் எனப் பிரிவு என்பது ஒன்று
உண்டு என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தியவன், தலைவி
யுடன் இல்லின்கண் இருந்து மனையறம் ஆற்றும்போது
தூய்மையும் இல்லோர்க்கு இல்லை' என்னும்
மனையணர்ந்தும், 'வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்நிலை' என
நினைவின் உயர்வினை ஒர்ந்தும் பொருள் ஈட்டுதற்குப்
பிரியக் கருதி ஒருநாள் தலைவிபுடன் அமர்ந்திருக்கும்
போது முன்னிலையில் “நான் இப்போது உங்களை விட்டுப்
பிரியினும் வேனிற் காலத்தே உங்களுடன் சோலை விளை
விட்டு விளையாடி மகிழ்தற்கு வந்துவிடுவேன்” என்று
சுவைக் குறித்துப் பிரிய முற்பட்டான். அதனைக் கேட்ட
தும் செல்வமுக்குவிக்கும் தோழி, “பெரும்! எங்கள்
மல்கியளாகிய தலைவி அதுவரை உயிரோடு இருப்பின்
வேனிற் கால இன்ப விளையாட்டு எம்மோடு நுகருவீர்”
என்று கூறுகின்றாள்.

“தன்பத வேனில் இன்ப நுகர்ச்சி
எம்மொடு கொண்மோ பெருமரின்
அம்மெல் லோதி அழிவிலன் எனினே.”

என்னுள் இச் செய்யுளடிகள் எவ்வளவு கருத்து நன்மை
மும் இல்லிமையும் அமைந்து விளங்குகின்றன. இதனுள்
தலைவன் பிரியின் பிரிவாற்றாது தலைவி உடனே இறந்துவிடு

மீள் என்னும் கருத்தினை வெளிப்படுத்துதற்குத் தோழி மீமற்கொண்ட சொற்சாதுரியம் மிகவும் போற்றற்பாலது. இவ்வடிகளுள் “செல்லாமை யுண்டேல எமக்குரை யற்சு சின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” என்னும் இனிய திருக் குறட் கருத்து முழுதும் அமைந்து விளங்குவது, அறிந்து இன்புறத்தக்கது. இன்னும் இந்நூலுள் குறிஞ்சித் திணையுள்,

“அன்னாய் வாழி”ப் பத்தில், இரண்டாவதாக விளங்கும் பாட்டு,

“அன்னாய் வாழிவேண்டன்னைநம் படப்பை
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்ட
உவலைக் கூவற்கீழ்
மானுண் டெஞ்சிய கலிழி ரீரே”

என்பது.

இஃது, இந்நூற் பாட்டுக்களின் அருமை பெருமைகளை அறிதற்கு ஒரு சிறந்த உரையாணியாகத் திகழ்நின்றது! உடன்போக்காகத் தலைவனுடன் போய் மணம்புரிந்து கொண்டு அவனோடு மீண்டு தாயகம் புக்க தலைமகளைத் தோழி கண்டு சமூகி “அம்மையே! நீ சென்றிருந்த உன் தலைவரது நாட்டில் பருகும் நீர் இனிமையான கல்லவே; அங்ஙன மிருக்க நீ எங்ஙனம் அதனைப் பருகினாய்?” என்று வினாவியதற்குத் தலைவி கூறிய விடையே இப்பாட்டு.

“அன்னையே, நீ கூறியபடி என் தலைவரது ஊர்க் ழண்ணீர் பிறர்க்கெல்லாம் குடிக்கத் தகாத நீர்தான்; தண்ணீர், இலையும் தழையும் விழுந்து அழுகி மான் முதலிய விலங்குகள் இறங்கி நீருண்டலாலே கலங்கிக் கிடக்கின்ற சிறு கூவல் நீரேதான் அது; எனினும் அது எனக்கு நம் நீராட்டத்துத்தேனுடன் கலந்த பாவினும் இன்சுவைத்தாக இருக்கின்றது” என்று கூறுகின்றாள் என்பதுதான் இப் பாட்டிற் பொதிந்த பொருளாகும். தலைவனது ஊரி லுள்ள துன்பொருள்களெல்லாம் எத்துணை இழிந்தனவாயினும் தலைவன்பாற் கொண்ட அன்பினால் அவையெல்லாம்

ஐங்குறு நூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்

ஐங்குறு நூறு அமிழ்தமாகவே தோன்றுவதைத் தலைவி அறிவிப்பினாலும், கற்புடை மகளிர் தாம் எத்துணைச் செல்வக் குடியில் பிறந்தவரே எனினும் தம் தலைவர்களது வறுமையை அரும்பெருஞ் செல்வமாகவே மதித்து வாழ்வார் என்னும் உண்மையைப் புலப்படுத்தி மிக்க உவப்பையும் வியப்பையும் பயப்பதாக விளங்குகின்றது. எத்துணை இழிந்த உணவாயிருப்பினும், அது அன்போடு கலந்ததாக இருப்பின், அன்பினால் அது தூயகாக்கப்படுகின்றது. தலைவரோடு குகன், இராமனுக்கு மீனும் தேனும் உணவாக அளித்தபோது, அவன் அதனை இழிந்த உணவாகக் கருதாத 'பவித்திரம்' அதாவது மிகவும் தூய்மையானது என்று பாராட்டினான்.

'தாய் இரங்கு பத்'தில் தன் மகளைத் தலைமகன் தன் கருக்கு உடன்போக்காகக் கொண்டுபோய்விட்ட கொடுமையை நினைந்து பிரிவாற்றாது வருந்தும் நற்றாய் "நினைபுந்தொறும் நான் அழும் இத்துயரம் அத்தலைவன் தாயும் படவேண்டும்" என்று கூறுவதாகவுள்ள செய்யுள் அப்போர் உள்ளத்தை இரங்கச் செய்யும்.

உடன்போக்கில் வழியிடைக் கண்டோரை நோக்கித் தலைவி, "என் ஆருயிர்த் தலைவனுடன் வழிவருத்தம் இன்றிச் செல்கின்றேன் என்பதை, என் இன்பத்தைக் கெடுத்த இற்செறித்து வைத்திருந்த அந்த என் அறவில்லாத கொடிய தாய்க்குச் சொல்லுங்கள்" என்று உரைப்பதாகவுள்ள கருத்து, "தாயிற் சிறந்த தமரில்லை" என்று எடுத்துக் கூறப்படும் தாயின் அன்பினையும் மறக்கச் செய்து, அவளைக் 'கொடியள்' 'அறனில்லாள்' எனக் கூறவுஞ் செய்த காதலின் வன்மை இத்தகையதோ, என்று இறம்பூது கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது.

'கிண்ப்பத்தில்' தலைவி, திண்ப்புணங் காவல் ஒழிந்த பின் வதைத்துக்கொள்வேன் என்ற தலைவனுக்குத் தோழி, தலைவி புணங்காத்த லென்பது நாடையே நின்றுவிடும்; பிடிக்குமென்று நினைப்பற்க; திணக்கதிரைக் கவரும் கிண்பிண்பெட்டத் தலைவி ஒலிக்கும் 'ஆயோ' என்னும் குரலைக்

பட்டலும் அதனை ஒரு கிளியின் குரலாகவே கருதிக் கிளி
கூன் ஓடாமல் இருப்பதன் றி அயற்புணத்திற்கு கிளிகளும்
பிறந்து வந்து புனக்கதிரைக் கவருகின்றன. ஆகலால்
கூனாயே தலைவி புனக்காவல் செய்வது தனிர்ந்துவிடும்.
இனி விரைந்து வரைந்து கொள் என்று தோழி உரைப்ப
தாக அமைந்த,

“கொடிச்சி யின் குரல் கிளி செத் தடுக்கத் துப்
பைங்குர லேன்ற படா சநுந் கிளியெனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மொ”

என்னும் இப்பாட்டு, பன்முறை கவைத்து இன்புறத்தக்க
தாகும். தலைவியின் குரலுக்கும் கிளியின் குரலுக்கும்
வேறுபாடே இல்லையென்ற கருத்தினைத் தோழி குறிப்
பினால் உணர்த்தியிருக்குந் திறன் மிகவும் பாராட்டற்
பாலது. இவ் வழங்கிய கருத்தினையே “ஆயோ” எனும்
குரல் ஐயோ புனத்தை அழிக்கின்றனோ” என்ப பின்
னுள்ளோரும் தம் பாடலுள் பொறந்த கொணர்வுளார்.

‘மஞ்ஞைப் பத்’தில் தலைவி, தினைப்புனங் காவல் செய்
புங்கால் தோழி குறிப்பிட்ட பசற்குறிபிடத்துப் புகுந்து
தலைமகன் அமர்ந்திருக்கத் தலைவி பிணைக மறைந்து வந்து
தன் கண் பொத்தியபோது தலைவன், பொத்தியது யாரென
வினவாது, “செங்காந்தள் பூப்போலும் மென் கையால்
என் கண்ணைப் புதைத்தவளே! உன்னையன்றி என் நெஞ்
கிடங் கொண்டோர் பிறரும் உளரோ? அங்ஙனம் உளராயி
னன்றோ என்னை நீ சோதித்தறியக் கண் புதைக்கவேண்
டும்; இங்ஙனமாகவும் நீ, என் கண் பொத்தியது ஏன்?
உனது இச்செயல் பேதைமைபான தன்றோ?” என்று
நகையாடிக் கூறுகின்றான். தலைவனது இச் சொற்களில்
இன்பக் தாதல் கனிந்து மிளிர்கின்ற திறன்மிக்க களிப்பினை
பூட்டுகின்றது. இக்கருத்தின் ஒரு கூறினையே கல்வியிற்
பெரிய கம்பரும்,

“காரன்ன கூந்தற் ருயிலன்னவள் கண்புதைப்ப
சூரென்ன லோமீம் அழலென்ன அயிர்த்துரைத்தான்”

ஆகத்துள் அடக்கிவைத்து வேண்டிய அமைப்பததுத் தவறாத் தட்டுக்களாம் படாததில் சொல்வனாணம் குறைத்ததுக ட்டிச் சிரிய பொருளோவியங்களை உருவாக்கக் காட்டும ன்ணுள் வினைஞராவார். இவர்கள் கம பாட்டுக்களுள், கற்போர் பொருள் விளக்கம் பெறுகிறது, எத்திறமாகத் துளத்தும் இயல்பாகச் சூர்தொழும் சிறந்த உவமைகளையே கடுத்துக் கூறுவர். பிற்காலத்தில் வடமொழியினின்றும் தமிழின்கட் புகுந்து கிளைத்த தற்குறிப்பேற்றம், உயர்வ கவீற்சி முதலிய அணிகளை இனிதம் பாடலுள் காண்ட வரிது.

இவ் வைங்குறுதூற்றப் பாடலுள் ஆங்காங்குப் பல சயமிக்க உவமைகள் பொருளுக்கேற்றவாறு பொருத்த முற அமைந்து இனிமை பயப்பதாக உள்ளன. குரங்கு தன்மேலிருந்து பாய்வதால் வளைந்து உடனே நிற்றும் சிறிய மூங்கிற்கழை, மீனெறி தூண்டில்போல் சுவந்து தோன்றும் என்று கூறியிருக்கும் உவமை கற்போர் உள்ளம் காழ்ப்பும் பொற்புடன் திகழ்கின்றது. "என யானை கைகிடு பசு கழை, மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்" என்ற குறுந் தொகையுள் வரும் உவமை இதனோடு ஒப்பிட்டு நோக்கி இன்புறற்பாலது. ஆலங்கணிக்குப் புது மண்கலத்திரையும், அசோகின் தழைக்கு ரெப்போடு பிசைந்த உழுந்து மாவிரையும், பகற்காலத்தில் ஒளி மழுங்கித் தோன்றும் ஆம்பல் பூக்களுக்குப் பகற்காலத்து எரியுந் தீயிரையும், திரைக்கதிருக்குப் பொன்னிரையும், அதனைக் கவரும் காட்டுப் பன்றிக்குக் கட்டளைக்கல்லையும் நண்டின் கண்ணுக்கு வேம்பின் அரும்பிரையும் இந்நூற்பாடல்களுள் ஆங்காங்கு உவமைபாகக் கூறியிருப்பதும் மிகவும் இனிமை தருவதாம்.

அவரைக்காபை நிரம்பத் தின்ற மந்தி, பண்ட வானிகர் பைபோலத் தோன்றும் என்று கூறியிருப்பது நகைப்பை விளைக்கும். பூக்கள் மலர்ந்த வேங்கைமரத்தில் சாயல் தவழ அமர்ந்திருக்கும் மயில், அணிகலன் அணிந்து விளங்கும் மெல்லிய மகளிர்போலத் தோன்றுமென்றும், திரைத்தாள்களில் இருந்த குருவிகள் பறந்து எழுவதும்

இவ்வாறும் ஆகக் கலாபம் விரித்து ஆடிச்செல்லும் மயின்
 உயர்ந்தாடும் மகவிர்போலத் தோன்றும் என்றும் கூறு
 விழையுத உள்ளுதோறுள்ளுதோறும் உலையா இன்பம்
 உண்டாம்.

எல்லையில்லா இன்பக்கடலாக அமைந்த இந் நூற்பா
 வாய் நயமாக யானிங்கு எடுத்துக்காட்டியது அக் கடலு
 னுள்ளதனியே போல்வதாம். இப்பாட்டுக்களின் தெளிட்ட
 அழிந்தன்ன அரும்பொருள்களை உங்கள் உளம் துகர்ந்த
 இன்புறமாறு எடுத்தளிக்க ஐவர் இங்கு அமர்ந்திரு
 வின்றனர் இந் நற்செயலுக்கு இடையூறாக இராத என்
 னெல்லினை இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்கின்றேன்.

இவ்வைங்குறு நூற்று மாநாட்டிற் கலந்து கொள்
 தமிழ்ப் பெருமக்களாகிய நீங்கள் தமிழ்மொழி ஆக்கத்
 துணைக்கொண்டு, எல்லாவகையானும் அதனைப் பன்
 போல் நன்னிலையில் நிறுவி, அதன் வாயிலாக நீங்களு
 நன்னிலை அடையவேண்டும்; இதுவே எனது வேண்
 னோள்.

தமிழ் வாழ்க !

குதம்

பண்டித வித்துவான், தி. சங்குப் புலவர் அவர்கள்]

பெயர்ப் பொருள்

ஐந்து + குறுமை + நூறு = ஐங்குறு நூறு. இஃது பிரிவாகிய குறுமையாகிய நூறு பாக்களையுடையது என விரியும். ஐந்து பிரிவாகிய நூறு எனவும் குறுமையாகிய நூறு எனவும் கூட்டுக. குறுகிய அடிகளைக் கொண்ட பாவால் அமைந்தது என்றும் ஐந்து நூறு பாக்கள்கொண்டது என்றும் அறிக. ஐந்து பிரிவு என்பது குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐந்திணைகளையும் உணர்ந்தும். ஐந்திணை பொழுக்கமாகிய அன்பு பொருட்கு இலக்கியமாயமைந்தது இந்நூல். அகம் என்பது அந்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்முட்கூடுகின்ற காலத்திற் பிரிந்து, அக்கூட்டத்தின் பின்னர் விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாகிவாழ்ந்ததெனக் கூறப்படாததாய், எஞ்ஞான்றும் இளந் துணர்வாலேயே துகரப்படும் இன்பமாகும். இப்பம் பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைத்தான் அகம் எனக் உறினர் தொல்லாகிரியர்.

இந்நூல் முதலிற் கடவுள் வாழ்த்துப்பா ஒன்றும் தத்து மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்ற பதில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய ஒவ்வொரு நூறு பாட்டும் ஐந்து ஐந்து ஐந்து நூறு செய்யுளால் அமைந்திருக்கிறது.

இந்நூலில் உள்ள பாக்கள் அனைத்தும் நேரிசை நிகழ்ச்சி. முன்றடிச் சிறுமை ஆறடிப் பெருமை